

GEMEENSCHAPPELIJK STANDPUNT (EG) Nr. 6/2004

door de Raad vastgesteld op 5 december 2003

met het oog op de aanneming van Richtlijn 2004/.../EG van het Europees Parlement en de Raad van ... betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG van de Raad

(2004/C 54 E/02)

(Voor de EER relevante tekst)

HET EUROPEES PARLEMENT EN DE RAAD VAN DE EUROPESE UNIE,

Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap, en met name op de artikelen 12, 18, 40, 44 en 52,

Gezien het voorstel van de Commissie ⁽¹⁾,

Gezien het advies van het Europees Economisch en Sociaal Comité ⁽²⁾,

Gezien het advies van het Comité van de Regio's ⁽³⁾,

Handelend volgens de procedure van artikel 251 van het Verdrag ⁽⁴⁾,

Overwegende hetgeen volgt:

- (1) Burgerschap van de Unie verleent iedere burger van de Unie, binnen de beperkingen van het Verdrag en de maatregelen tot uitvoering daarvan, een fundamenteel en persoonlijk recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten.
- (2) Het vrij verkeer van personen is een van de fundamentele vrijheden binnen de interne markt, die een ruimte zonder binnengrenzen omvat waarin vrijheid is gewaarborgd volgens de bepalingen van het Verdrag.
- (3) Burgerschap van de Unie dient de fundamentele status te zijn van onderdanen van de lidstaten die hun recht van vrij verkeer en verblijf uitoefenen. Derhalve moeten de bestaande Gemeenschapsinstrumenten waarin afzonderlijke regelingen zijn vastgesteld voor werknemers, zelfstandigen, studenten en andere niet-actieven worden gecodificeerd en herzien, teneinde het recht van de burgers van de Unie van vrij verkeer en verblijf te vereenvoudigen en te versterken.
- (4) Teneinde deze sectorale en fragmentaire benadering van het recht van vrij verkeer en verblijf te verhelpen en de

uitoefening van dit recht te vergemakkelijken, is één enkel wetgevingsbesluit vereist tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 van de Raad van 15 oktober 1968 betreffende het vrije verkeer van werknemers binnen de Gemeenschap ⁽⁵⁾, en tot intrekking van Richtlijn 68/360/EEG van de Raad van 15 oktober 1968 inzake de opheffing van de beperkingen van de verplaatsing en het verblijf van de werknemers der lidstaten en van hun familie binnen de Gemeenschap ⁽⁶⁾, Richtlijn 73/148/EEG van de Raad van 21 mei 1973 inzake de opheffing van de beperkingen van de verplaatsing en het verblijf van onderdanen van de lidstaten binnen de Gemeenschap terzake van vestiging en verrichten van diensten ⁽⁷⁾, Richtlijn 90/364/EEG van de Raad van 28 juni 1990 betreffende het verblijfsrecht ⁽⁸⁾, Richtlijn 90/365/EEG van de Raad van 28 juni 1990 betreffende het verblijfsrecht van werknemers en zelfstandigen die hun beroepswerkzaamheid hebben beëindigd ⁽⁹⁾, en Richtlijn 93/96/EEG van de Raad van 29 oktober 1993 inzake het verblijfsrecht van studenten ⁽¹⁰⁾.

- (5) Het recht van alle burgers van de Unie van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten dient, wil het bestaan onder objectieve voorwaarden van vrijheid en waardigheid, ook aan familieleden, ongeacht hun nationaliteit, te worden verleend. Voor deze richtlijn dient de definitie van „familielid” ook de geregistreerde partner te omvatten indien de wetgeving van het gastland geregistreerd partnerschap gelijk stelt met huwelijk.
- (6) Teneinde de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven en onverminderd het verbod van discriminatie om reden van nationaliteit, dient het gastland de positie te onderzoeken van personen die niet onder de in deze richtlijn gehanteerde definitie van „familieleden” vallen en die derhalve niet automatisch een recht van inreis en verblijf in het gastland genieten op grond van hun nationale wetgeving, om na te gaan of inreis en verblijf desondanks niet aan deze personen kan worden toegekend, rekening houdend met hun relatie met de burger van de Unie of andere omstandigheden, zoals het feit dat zij van deze financieel of lichamelijk afhankelijk zijn.

⁽¹⁾ PB C 270 E van 25.9.2001, blz. 150.

⁽²⁾ PB C 149 van 21.6.2002, blz. 46.

⁽³⁾ PB C 192 van 12.8.2002, blz. 17.

⁽⁴⁾ Advies van het Europees Parlement van 11 februari 2003 (nog niet bekendgemaakt in het Publicatieblad), Gemeenschappelijk standpunt van de Raad van 5 december 2003, Standpunt van het Europees Parlement van ... (nog niet bekendgemaakt in het Publicatieblad).

⁽⁵⁾ PB L 257 van 19.10.1968, blz. 2. Verordening laatstelijk gewijzigd bij Verordening (EEG) nr. 2434/92 (PB L 245 van 26.8.1992, blz. 1).

⁽⁶⁾ PB L 257 van 19.10.1968, blz. 13. Richtlijn laatstelijk gewijzigd bij de Toetredingsakte van 2003.

⁽⁷⁾ PB L 172 van 28.6.1973, blz. 14.

⁽⁸⁾ PB L 180 van 13.7.1990, blz. 26.

⁽⁹⁾ PB L 180 van 13.7.1990, blz. 28.

⁽¹⁰⁾ PB L 317 van 18.12.1993, blz. 59.

- (7) De formaliteiten die samenhangen met het vrije verkeer van de burgers van de Unie op het grondgebied van de lidstaten, moeten duidelijk worden gedefinieerd, zonder afbreuk te doen aan de bepalingen inzake nationale grenscontroles.
- (8) Om het vrije verkeer van familieleden die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten, te vergemakkelijken, dienen degenen die al een verblijfskaart hebben verkregen, te worden vrijgesteld van de inreisvisumplicht in de zin van Verordening (EG) nr. 539/2001 van de Raad van 15 maart 2001 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en een lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld ⁽¹⁾ of, in voorkomend geval, van de toepasselijke nationale wetgeving.
- (9) Burgers van de Unie dienen het recht te hebben gedurende maximum drie maanden op het grondgebied van het gastland te verblijven zonder dat aan andere formaliteiten moet worden voldaan dan het bezit van een geldige identiteitskaart of een geldig paspoort, zulks onverminderd een gunstiger behandeling voor werkzoekenden, zoals door de jurisprudentie van het Hof van Justitie erkend.
- (10) Personen die hun recht van verblijf uitoefenen mogen evenwel tijdens het begin van hun verblijfsperiode geen onredelijke belasting vormen voor het socialebijstandstelsel van het gastland. Daarom dient het recht van verblijf van een burger van de Unie en zijn familieleden voor perioden van meer dan drie maanden aan bepaalde voorwaarden te zijn verbonden.
- (11) Het fundamentele en persoonlijke recht van verblijf in een andere lidstaat wordt door het Verdrag rechtstreeks aan alle burgers van de Unie verleend en is niet afhankelijk van het voldaan hebben aan administratieve procedures.
- (12) Lidstaten moeten kunnen verlangen dat voor verblijfsperioden van meer dan drie maanden de burger van de Unie zich laat inschrijven bij de bevoegde autoriteiten van de plaats waar hij verblijft. Deze inschrijving wordt bevestigd door een verklaring van inschrijving.
- (13) Het vereiste van een verblijfskaart dient beperkt te blijven tot familieleden van burgers van de Unie die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten en voor verblijfsperioden van meer dan drie maanden.
- (14) De door de bevoegde autoriteiten voor de afgifte van een verklaring van inschrijving of een verblijfskaart vereiste documenten dienen zeer gedetailleerd te worden gespecificeerd om te vermijden dat uiteenlopende administratieve praktijken of interpretaties een onnodige hindernis vormen voor de uitoefening van het recht van verblijf door burgers van de Unie en hun familieleden.
- (15) De familieleden moet rechtsbescherming worden geboden in geval van overlijden van de burger van de Unie, scheiding, ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of beëindiging van geregistreerd partnerschap. Het is derhalve nodig, ter eerbiediging van het familieleven en de menselijke waardigheid en onder bepaalde voorwaarden ter voorkoming van misbruik, maatregelen te nemen om ervoor te zorgen dat familieleden die al op het grondgebied van het gastland verblijven, hun verblijfsrecht in dergelijke gevallen op uitsluitend persoonlijke basis behouden.
- (16) Begunstigden van het verblijfsrecht mogen niet van het grondgebied worden verwijderd zolang zij geen onredelijke belasting vormen voor het socialebijstandstelsel van het gastland. Een beroep op dat socialebijstandstelsel mag bijgevolg niet automatisch aanleiding geven tot een verwijderingsmaatregel. Het gastland dient te onderzoeken of het gaat om tijdelijke problemen, en dient rekening te houden met de duur van het verblijf, de persoonlijke omstandigheden en het bedrag van de al uitgekeerde steun, om te kunnen uitmaken of de begunstigde een onredelijke belasting is geworden voor zijn socialebijstandstelsel en of tot verwijdering wordt overgegaan. Er kunnen in geen geval verwijderingsmaatregelen worden genomen tegen personen die onder de door het Hof van Justitie vastgestelde definitie van werknemer, zelfstandige of werkzoekende vallen, behalve om redenen van openbare orde of openbare veiligheid.
- (17) Het recht van een duurzaam verblijf voor burgers van de Unie die ervoor gekozen hebben zich in een andere lidstaat blijvend te vestigen, zou het gevoel van Unieburgerschap versterken en is een kernelement voor het bevorderen van de sociale samenhang, zijnde een fundamentele doelstelling van de Unie. Daarom moet worden voorzien in een duurzaam verblijfsrecht voor alle burgers van de Unie en hun familieleden die in overeenstemming met de voorwaarden van deze richtlijn gedurende een ononderbroken periode van vijf jaar in het gastland verblijf hebben gehad en die niet onderworpen zijn geweest aan een verwijderingsmaatregel.
- (18) Met het oog op de totstandbrenging van een effectief mechanisme voor de integratie in de samenleving van het gastland waar de burger van de Unie woont, mogen, wanneer het duurzame verblijfsrecht eenmaal verworven is geen voorwaarden meer worden gesteld.
- (19) Bepaalde specifieke voordelen voor burgers van de Unie die werknemer of zelfstandige zijn en hun familieleden, op grond waarvan het deze personen toegestaan is om een duurzaam verblijfsrecht te verwerven voordat zij vijf jaar in het gastland hebben verbleven, dienen te worden gehandhaafd, aangezien het gaat om verworven rechten, verleend bij Verordening (EEG) nr. 1251/70 ⁽²⁾ van de Commissie van 29 juni 1970 met betrekking tot het recht van werknemers om verblijf te houden op het grondgebied van een lidstaat na er een betrekking te hebben vervuld, en bij Richtlijn 75/34/EEG van de Raad van 17 december 1974 betreffende het recht van onderdanen van een lidstaat op het grondgebied van een andere lidstaat verblijf te houden na er een werkzaamheid anders dan in loondienst te hebben uitgeoefend ⁽³⁾.

⁽¹⁾ PB L 81 van 21.3.2001, blz. 1. Verordening laatstelijk gewijzigd bij Verordening (EG) nr. 453/2003 (PB L 69 van 13.3.2003, blz. 10).

⁽²⁾ PB L 142 van 30.6.1970, blz. 24.

⁽³⁾ PB L 14 van 20.1.1975, blz. 10.

- (20) In overeenstemming met het verbod op discriminatie op grond van nationaliteit moeten alle burgers van de Unie en hun familieleden die op grond van deze richtlijn in een lidstaat verblijven, in de lidstaat op de gebieden waarop het Verdrag van toepassing is op gelijke wijze worden behandeld als de eigen onderdanen, onverminderd de specifieke bepalingen van het Verdrag en de secundaire wetgeving.
- (21) Het behoort evenwel tot de bevoegdheid van het gastland om, vóór de verwerving van het duurzame verblijfsrecht, te bepalen of het al dan niet sociale bijstand zal toekennen tijdens de eerste drie maanden van verblijf of voor een langere periode in het geval van werkzoekenden, dan wel een beurs voor levensonderhoud in het kader van een studie of beroepsopleiding, aan burgers van de Unie die dan geen werknemer of zelfstandige zijn dan wel die status niet behouden, en hun familieleden.
- (22) Het Verdrag voorziet in de mogelijkheid om beperkingen op de uitoefening van het recht van vrij verkeer op te leggen om redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid. Teneinde de voorwaarden en waarborgen op procedureel gebied waaronder een besluit tot weigering van toegang of verwijdering van burgers van de Unie en hun familieleden kan worden genomen, preciezer te omschrijven, dient deze richtlijn Richtlijn 64/221/EEG van de Raad ⁽¹⁾ inzake de coördinatie van de voor vreemdelingen geldende bijzondere maatregelen ten aanzien van verplaatsing en verblijf, die gerechtvaardigd zijn uit hoofde van de openbare orde, de openbare veiligheid of de volksgezondheid, te vervangen.
- (23) Verwijdering van burgers van de Unie en hun familieleden om redenen van openbare orde of openbare veiligheid is een maatregel die personen die zich, op grond van de hun door het Verdrag verleende rechten en vrijheden, daadwerkelijk in het gastland hebben geïntegreerd, ernstige schade kan toebrengen. De mogelijkheid om dergelijke maatregelen toe te passen, dient derhalve conform het evenredigheidsbeginsel te worden beperkt, teneinde rekening te houden met de graad van integratie van de betrokken personen, de duur van hun verblijf in het gastland, hun leeftijd, hun gezondheidstoestand, hun familiale en economische situatie en hun bindingen met het land van oorsprong.
- (24) Aldus zou de bescherming tegen verwijdering des te sterker moeten zijn naarmate de burger van de Unie en zijn familieleden beter in het gastland geïntegreerd zijn. Verwijderingsmaatregelen tegen personen die vele jaren op het grondgebied van het gastland hebben verbleven, in het bijzonder wanneer zij daar geboren zijn en er hun hele leven hebben gewoond, zouden slechts onder uitzonderlijke omstandigheden mogen worden genomen, namelijk indien er dwingende redenen van openbare veiligheid in het spel zijn. Voorts zou ook een verwijderingsmaatregel tegen minderjarigen alleen in dergelijke uitzonderlijke omstandigheden mogen worden genomen teneinde, overeenkomstig het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, de banden met de familie in stand te houden.
- (25) Ook moeten procedurele waarborgen worden vastgelegd ter verzekering van een hoog beschermingsniveau van de rechten van de burger van de Unie en zijn familieleden in geval van weigering van toegang tot of verblijf in een andere lidstaat, enerzijds, en de naleving van het motiveringsbeginsel van het optreden van de autoriteiten anderzijds.
- (26) In elk geval moet een beroep op de rechter openstaan voor de burger van de Unie en zijn familieleden, aan wie de toegang tot of het verblijf in een andere lidstaat is geweigerd.
- (27) Conform de jurisprudentie van het Hof van Justitie, krachtens welke de lidstaten geen besluit tot levenslange verwijdering van hun grondgebied kunnen nemen ten aanzien van de onder deze richtlijn vallende personen, dient te worden bevestigd het recht van de burger van de Unie en zijn familieleden die van het grondgebied van een lidstaat verwijderd zijn, om na een redelijke termijn, en uiterlijk drie jaar na de uitvoering van het definitieve besluit tot verwijdering, opnieuw een aanvraag in te dienen.
- (28) Om misbruik en fraude tegen te gaan, met name schijnhuwelijken of elke andere vorm van verwantschap aangaan met als enig doel het recht van vrij verkeer en verblijf te kunnen genieten, dienen de lidstaten de noodzakelijke maatregelen te kunnen treffen.
- (29) Deze richtlijn dient gunstigere nationale bepalingen onverlet te laten.
- (30) Om te kunnen nagaan hoe de uitoefening van het recht van vrij verkeer en verblijf verder kan worden vergemakkelijkt, dient de Commissie een verslag op te stellen teneinde de opportuniteit van voorstellen terzake te kunnen beoordelen, met name inzake de uitbreiding van de duur van de onvoorwaardelijke verblijfsperiode.
- (31) Deze richtlijn eerbiedigt de grondrechten en de fundamentele vrijheden en neemt met name de beginselen in acht die zijn neergelegd in het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Het discriminatieverbod van dit Handvest impliceert, dat de lidstaten deze richtlijn uitvoeren zonder tussen de begunstigen van deze richtlijn te discrimineren op grond van geslacht, ras, huidskleur, etnische of maatschappelijke herkomst, genetische kenmerken, taal, godsdienst of levensbeschouwing, politieke mening of elke andere overtuiging, het behoren tot een nationale minderheid, grootte van vermogen, afkomst, handicap, leeftijd of seksuele geaardheid,

⁽¹⁾ PB 56 van 4.4.1964, blz. 850. Richtlijn laatstelijk gewijzigd bij Richtlijn 75/35/EEG (PB L 14 van 20.1.1975, blz. 14).

HEBBER DE VOLGENDE RICHTLIJN VASTGESTELD:

HOOFDSTUK I

Algemene bepalingen

Artikel 1

Onderwerp

Bij deze richtlijn worden vastgesteld:

- a) de voorwaarden voor uitoefening van het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten door burgers van de Unie en hun familieleden;
- b) het duurzame verblijfsrecht op het grondgebied van de lidstaten voor burgers van de Unie en hun familieleden;
- c) de beperkingen van de onder a) en b) genoemde rechten om redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid.

Artikel 2

Definities

Voor de toepassing van deze richtlijn wordt verstaan onder:

- 1) „burger van de Unie”: eenieder die de nationaliteit van een lidstaat bezit;
 - 2) „familielid”:
 - a) de echtgenoot;
 - b) de partner, met wie de burger van de Unie overeenkomstig de wetgeving van een lidstaat een geregistreerd partnerschap heeft gesloten, voorzover de wetgeving van het gastland geregistreerd partnerschap gelijk stelt met huwelijk en aan de voorwaarden van de wetgeving van het gastland is voldaan;
 - c) de rechtstreekse bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder b), beneden de leeftijd van 21 jaar of die te hunnen laste zijn;
 - d) de rechtstreekse bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder b), die te hunnen laste zijn;
- 3) „gastland”: de lidstaat waarheen de burger zich begeeft om zijn recht van vrij verkeer of verblijf uit te oefenen.

Artikel 3

Begunstigden

1. Deze richtlijn is van toepassing ten aanzien van iedere burger van de Unie die zich begeeft naar of verblijft in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit, en diens familieleden als gedefinieerd in artikel 2, punt 2), die hem begeleiden of zich bij hem voegen.

2. Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

- a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;
- b) de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft.

Het gastland onderzoekt de persoonlijke situatie nauwkeurig en motiveert een eventuele weigering van toegang of verblijf.

HOOFDSTUK II

Uitreis- en inreisrecht

Artikel 4

Uitreisrecht

1. Onverminderd het bepaalde met betrekking tot reisdocumenten bij nationale grenscontroles, heeft de burger van de Unie die voorzien is van een geldige identiteitskaart of een geldig paspoort, alsmede familieleden die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten en die voorzien zijn van een geldig paspoort, het recht het grondgebied van een lidstaat te verlaten om zich naar een andere lidstaat te begeven.
2. Aan de in lid 1 bedoelde personen kan geen uitreisvisumplicht of soortgelijke formaliteit worden opgelegd.
3. De lidstaten verstrekken hun burgers overeenkomstig hun wetgeving een identiteitskaart of een paspoort waarin hun nationaliteit is vermeld, en hernieuwen deze bescheiden.
4. Het paspoort moet ten minste geldig zijn voor alle lidstaten en voor de rechtstreekse doorreislanden tussen de lidstaten. Wanneer de wetgeving van een lidstaat niet in de afgifte van een identiteitskaart voorziet, mag de geldigheidsduur van het paspoort bij afgifte of hernieuwing niet minder dan vijf jaar bedragen.

Artikel 5

Inreisrecht

1. Onverminderd het bepaalde met betrekking tot reisdocumenten bij nationale grenscontroles, laten de lidstaten de burger van de Unie die voorzien is van een geldige identiteitskaart of een geldig paspoort, alsmede familieleden die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten en die voorzien zijn van een geldig paspoort, hun grondgebied binnenkomen.

Aan burgers van de Unie kan geen inreisvisumplicht of soortgelijke formaliteit worden opgelegd.

2. Familieleden die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten, mogen slechts aan de inreisvisumplicht worden onderworpen overeenkomstig Verordening (EG) nr. 539/2001 of, in voorkomend geval, de nationale wetgeving. Voor de toepassing van deze richtlijn verleent een geldige verblijfskaart als bedoeld in artikel 10 deze familieleden vrijstelling van de visumplicht.

De lidstaten verlenen deze personen alle faciliteiten om de nodige visa te verkrijgen. Deze visa worden zo spoedig mogelijk via een versnelde procedure kosteloos afgegeven.

3. Het gastland brengt geen inreis- of uitreisstempel aan in het paspoort van een familielid dat niet de nationaliteit van een lidstaat bezit, indien de betrokkene een verblijfskaart als bedoeld in artikel 10 overlegt.

4. Wanneer de burger van de Unie of het familielid dat niet de nationaliteit van een lidstaat bezit, niet over de vereiste reisdocumenten of, in voorkomend geval, de nodige visa beschikt, stelt de betrokken lidstaat deze persoon alvorens tot uitzetting over te gaan binnen redelijke grenzen in de gelegenheid de vereiste documenten te verkrijgen dan wel zich deze binnen een redelijke termijn te laten bezorgen, dan wel op andere wijze te laten vaststellen of te bewijzen dat hij het recht van vrij verkeer en verblijf geniet.

5. De lidstaat kan de betrokkene opleggen zijn aanwezigheid op het grondgebied binnen een aanvaardbare, niet-discriminerende termijn mede te delen. Niet-naleving van deze verplichting kan worden bestraft met niet-discriminerende en evenredige sancties.

HOOFDSTUK III

Verblijfsrecht

Artikel 6

Verblijfsrecht voor maximum drie maanden

1. Burgers van de Unie hebben het recht gedurende maximaal drie maanden op het grondgebied van een andere lidstaat te verblijven zonder andere voorwaarden of formaliteiten dan de verplichting in het bezit te zijn van een geldige identiteitskaart of een geldig paspoort.

2. Lid 1 is eveneens van toepassing ten aanzien van familieleden die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten en die de burger van de Unie begeleiden of zich bij hem voegen, en in het bezit zijn van een geldig paspoort.

Artikel 7

Verblijfsrecht voor meer dan drie maanden

1. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden op het grondgebied van een andere lidstaat te verblijven:

- a) indien hij in het gastland werknemer of zelfstandige is,
- b) indien hij voor zichzelf en voor zijn familieleden over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste komen van het socialebijstandstelsel van het gastland, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het gastland volledig dekt, of
- c) — indien hij is ingeschreven aan een particuliere dan wel openbare instelling die door het gastland overeenkomstig de wetgeving of administratieve praktijk is erkend of wordt gefinancierd, om er als hoofdbezigheid een studie, daaronder begrepen een beroepsopleiding, te volgen; en
— indien hij beschikt over een verzekering die de ziektekosten in het gastland volledig dekt, en hij de bevoegde nationale autoriteit, — door middel van een verklaring of van een gelijkwaardig middel van zijn keuze —, de zekerheid verschaft dat hij over voldoende middelen beschikt om te voorkomen dat hij of zijn familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het socialebijstandstelsel van het gastland; of
- d) indien hij een familielid is van een burger van de Unie die voldoet aan de voorwaarden onder a), b) of c) en hij deze burger begeleidt of zich bij hem voegt.

2. Het verblijfsrecht van lid 1 strekt zich uit tot familieleden die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten, en die de burger van de Unie begeleiden of zich in het gastland bij hem voegen, en voldoen aan de voorwaarden onder a), b) of c).

3. Voor de toepassing van lid 1, punt a), behoudt een burger van de Unie die niet langer werknemer of zelfstandige is, in de volgende gevallen zijn status van werknemer of zelfstandige:

- a) hij is als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt;
- b) hij bevindt zich, na ten minste één jaar te hebben gewerkt, in naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven;
- c) hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst voor minder dan één jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven. In dit geval blijft de status van werknemer ten minste zes maanden behouden;
- d) hij start met een beroepsopleiding. Behalve in geval van onvrijwillige werkloosheid is voor het behoud van de status van werknemer in dit geval een verband vereist tussen de voorafgaande beroepsactiviteit en deze opleiding.

4. In afwijking van de leden 1, onder d), en 2, geldt het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie die valt onder lid 1, punt c), alleen voor de echtgenoot, de geregistreerde partner in de zin van artikel 2, lid 2, onder b), en kinderen die ten laste komen. Artikel 3, lid 2, is van toepassing op rechtstreekse bloedverwanten in opgaande lijn die ten laste komen van de burger van de Unie en op die van zijn echtgenoot of geregistreerde partner.

Artikel 8

Administratieve formaliteiten voor burgers van de Unie

1. Onverminderd artikel 5, lid 5, kan het gastland voor verblijven van meer dan drie maanden burgers van de Unie de verplichting opleggen om zich bij de bevoegde autoriteiten te laten inschrijven.

2. De voor de inschrijving gestelde termijn mag niet korter zijn dan drie maanden te rekenen vanaf de datum van binnenkomst. Er wordt onmiddellijk een verklaring van inschrijving afgegeven, waarin naam en adres van de ingeschreven persoon en de datum van inschrijving worden vermeld. Niet-naleving van de verplichting tot inschrijving kan worden bestraft met evenredige en niet-discriminerende sancties.

3. Voor de afgifte van de verklaring van inschrijving kunnen de lidstaten slechts verlangen:

- ten aanzien van een burger van de Unie die valt onder artikel 7, lid 1, onder a), dat hij een geldige identiteitskaart of een geldig paspoort overlegt alsmede een verklaring van dienstneming of tewerkstelling, dan wel bewijs dat hij zelfstandig is;
- ten aanzien van een burger van de Unie die valt onder artikel 7, lid 1, onder b), dat hij een geldige identiteitskaart of een geldig paspoort overlegt en bewijst dat hij aan die bepaling voldoet;
- ten aanzien van een burger van de Unie die valt onder artikel 7, lid 1, onder c), dat hij een geldige identiteitskaart of een geldig paspoort overlegt, alsmede een bewijs dat hij aan een erkende instelling is ingeschreven, een bewijs dat hij beschikt over een ziektekostenverzekering voor alle risico's, alsmede de in artikel 7, lid 1, onder c), bedoelde verklaring of daaraan gelijkwaardige bewijsmiddelen. De lidstaten mogen niet verlangen dat deze verklaring een specifiek bedrag van bestaansmiddelen vermeldt.

4. De lidstaten mogen niet het bedrag van de bestaansmiddelen vaststellen dat zij als toereikend beschouwen, maar moeten rekening houden met de persoonlijke omstandigheden van de betrokkene. Dit bedrag mag in geen geval hoger liggen dan het minimumbedrag waaronder onderdanen van het gastland in aanmerking komen voor sociale bijstand, of, indien dit criterium niet voorhanden is, dan het minimale socialezekerheidspensioen dat het gastland uitkeert.

5. Voor de afgifte van de verklaring van inschrijving aan familieleden van een burger van de Unie die zelf burger van de Unie zijn kunnen de lidstaten overlegging van de volgende documenten verlangen:

- a) een geldige identiteitskaart of een geldig paspoort;

b) een document waaruit de verwantschap of het bestaan van een geregistreerd partnerschap blijkt;

c) indien van toepassing, een verklaring van inschrijving die betrekking heeft op de burger van de Unie die zij begeleiden of bij wie zij zich voegen;

d) in de gevallen van artikel 2, lid 2, onder c) en d), stukken ter staving dat aan de in deze bepalingen bedoelde voorwaarden is voldaan;

e) in de gevallen van artikel 3, lid 2, onder a), een door de bevoegde autoriteiten van het land van oorsprong of het land van waaruit zij binnenkomen afgegeven document waaruit blijkt dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie, of bij hem inwonen, of vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;

f) in de gevallen van artikel 3, lid 2, onder b), een bewijs van de duurzame relatie met de burger van de Unie.

Artikel 9

Administratieve formaliteiten voor familieleden die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten

1. Indien de duur van het voorgenomen verblijf van de familieleden van een burger van de Unie die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten langer is dan drie maanden, verstrekken de lidstaten hen een verblijfskaart.

2. De termijn voor de indiening van het verzoek om een verblijfskaart mag niet minder bedragen dan drie maanden te rekenen vanaf de datum van binnenkomst.

3. Niet-naleving van de verplichting om een verblijfskaart aan te vragen kan worden bestraft met evenredige en niet-discriminerende evenredige sancties.

Artikel 10

Afgifte van de verblijfskaart

1. Het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten, wordt binnen zes maanden na de datum van indiening van een aanvraag terzake vastgesteld door de afgifte van een document, „verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie” genoemd. Een verklaring dat de aanvraag om een verblijfskaart is ingediend, wordt onmiddellijk afgegeven.

2. Voor de afgifte van de verblijfskaart verlangen de lidstaten overlegging van de volgende documenten:

- a) een geldig paspoort;
- b) een document waaruit de verwantschap of het bestaan van een geregistreerd partnerschap blijkt;
- c) een verklaring van inschrijving, of indien een inschrijvingsstelsel ontbreekt een ander bewijs van verblijf in het gastland, van de burger van de Unie die zij begeleiden of bij wie zij zich voegen;

- d) in de in artikel 2, lid 2, onder c) en d), bedoelde gevallen, stukken ter staving dat aan de in deze bepalingen bedoelde voorwaarden is voldaan;
- e) in de gevallen van artikel 3, lid 2, onder a), een door de bevoegde autoriteiten van het land van oorsprong of herkomst afgegeven document waaruit blijkt dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie, of bij hem inwonen, of vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;
- f) in de gevallen artikel 3, lid 2, onder b), een bewijs van de duurzame relatie met de burger van de Unie.

Artikel 11

Geldigheidsduur van de verblijfskaart

1. De geldigheidsduur van de in artikel 10, lid 1, bedoelde verblijfskaart bedraagt vijf jaar vanaf de datum van afgifte of is gelijk aan de voorgenomen periode van verblijf van de burger van de Unie indien deze minder dan vijf jaar bedraagt.
2. De geldigheidsduur van de verblijfskaart wordt niet beïnvloed door tijdelijke afwezigheden van niet meer dan zes maanden per jaar, door afwezigheden van langere duur voor de vervulling van militaire verplichtingen, door één afwezigheid van ten hoogste twaalf maanden om belangrijke redenen, zoals zwangerschap en bevalling, ernstige ziekte, studie of beroepsopleiding, noch door uitzending om werkzaamheden te verrichten in een andere lidstaat of een derde land.

Artikel 12

Behoud van het verblijfsrecht van familieleden in geval van overlijden of vertrek van de burger van de Unie

1. Onverminderd het bepaalde in de tweede alinea, zijn het overlijden van een burger van de Unie of zijn vertrek uit het gastland niet van invloed op het verblijfsrecht van zijn familieleden die de nationaliteit van een lidstaat bezitten.

Alvorens het duurzame verblijfsrecht te verkrijgen, dienen de betrokkenen zelf aan de in artikel 7, lid 1, onder a), b), c) of d), genoemde voorwaarden te voldoen.

2. Onverminderd het bepaalde in de tweede alinea van lid 1, leidt het overlijden van een burger van de Unie niet tot verlies van het verblijfsrecht voor zijn familieleden die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten, indien zij vóór dit overlijden gedurende ten minste één jaar in het gastland hebben verbleven.

Alvorens het duurzame verblijfsrecht te verkrijgen, blijft hun recht van verblijf onderworpen aan de voorwaarde dat is aangetoond dat zij werknemer of zelfstandig zijn, of voor zichzelf en hun familieleden over toereikende bestaansmiddelen beschikken om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste komen van het sociaale bijstandstelsel van het gastland, dat zij over een ziektekostenverzekering voor alle risico's in het gastland beschikken, of dat zij lid zijn van de reeds in het gastland gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet. De „toereikende bestaansmiddelen” zijn omschreven in artikel 8, lid 4.

Deze familieleden behouden hun verblijfsrecht op uitsluitend persoonlijke basis.

3. Het overlijden van een burger van de Unie of zijn vertrek uit het gastland leidt niet tot verlies van het verblijfsrecht voor zijn kinderen, noch voor de ouder die daadwerkelijk de voogdij heeft over de kinderen, ongeacht de nationaliteit, indien de kinderen in het gastland verblijven en er met het oog op studie aan een onderwijsinstelling zijn ingeschreven. Dit geldt tot hun studie voltooid is.

Artikel 13

Behoud van het verblijfsrecht van familieleden in geval van scheiding, ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of van beëindiging van het geregistreerde partnerschap

1. Onverminderd het bepaalde in de tweede alinea, zijn scheiding, ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk van burgers van de Unie of beëindiging van het geregistreerde partnerschap als bedoeld in artikel 2, punt 2, onder b), niet van invloed op het verblijfsrecht van hun familieleden die de nationaliteit van een lidstaat bezitten.

Tot wanneer zij het duurzame verblijfsrecht verwerven moeten de betrokkenen voldoen aan de voorwaarden van artikel 7, lid 1, onder a), b), c) of d).

2. Onverminderd het bepaalde in de tweede alinea, leiden scheiding, ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of beëindiging van geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 2, punt 2, onder b), niet tot verlies van het verblijfsrecht van de familieleden die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten:

- a) indien het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 2, punt 2, onder b), bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot scheiding, ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 2, punt 2, onder b), ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan één jaar in het gastland, of
- b) indien het ouderlijk gezag over de kinderen van de burger van de Unie bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 2, punt 2, onder b), dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die niet de nationaliteit van een lidstaat bezit, of
- c) indien bijzonder schrijnende situaties zulks rechtvaardigen, bijvoorbeeld wanneer een familielid tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap het slachtoffer is geweest van huiselijk geweld;
- d) indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 2, punt 2, onder b), dan wel bij gerechtelijke beslissing, is toegewezen aan de echtgenoot of partner die niet de nationaliteit van een lidstaat bezit en de rechter heeft bepaald dat dit omgangsrecht in het gastland moet worden uitgeoefend, en dit zolang het nodig is.

Alvorens het duurzame verblijfsrecht te verwerven, blijft hun recht van verblijf onderworpen aan de voorwaarde dat is aangetoond dat zij werknemer of zelfstandige zijn, of voor zichzelf en hun familieleden over toereikende bestaansmiddelen beschikken om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste komen van de socialebijstandsregeling van het gastland, dat zij een ziektekostenverzekering voor alle risico's in het gastland hebben afgesloten, of dat zij lid zijn van de reeds in het gastland gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet. De „toereikende bestaansmiddelen” zijn omschreven in artikel 8, lid 4.

Deze familieleden behouden hun verblijfsrecht op uitsluitend persoonlijke basis.

Artikel 14

Behoud van het verblijfsrecht

1. Burgers van de Unie en hun familieleden behouden het verblijfsrecht volgens artikel 6 zolang zij geen onredelijke belasting vormen voor het socialebijstandstelsel van het gastland.

2. Burgers van de Unie en hun familieleden behouden het verblijfsrecht van de artikelen 7, 12 en 13 zolang zij voldoen aan de aldaar genoemde voorwaarden.

In specifieke gevallen van redelijke twijfel over de vraag, of een burger van de Unie of zijn familieleden wel voldoen aan de voorwaarden van de artikelen 7, 12 en 13, kunnen de lidstaten zulks verifiëren. De verificatie geschiedt evenwel niet stelselmatig.

3. Een beroep van de burger van de Unie of zijn familieleden op het socialebijstandstelsel van het gastland leidt niet automatisch tot een verwijderingsmaatregel.

4. In afwijking van de leden 1 en 2 en onverminderd het bepaalde in hoofdstuk VI, kan in geen geval een verwijderingsmaatregel ten aanzien van burgers van de Unie of hun familieleden worden genomen indien:

- a) de burgers van de Unie werknemer of zelfstandige zijn, of
- b) de burgers van de Unie het grondgebied van het gastland zijn binnengekomen om werk te zoeken. In dit geval kunnen zij niet worden verwijderd zolang zij kunnen bewijzen dat zij nog immer werk zoeken en een reële kans maken te worden aangesteld.

Artikel 15

Procedurele waarborgen

1. De procedures van de artikelen 30 en 31 zijn van overeenkomstige toepassing op besluiten ter beperking van het vrij verkeer van burgers van de Unie of hun familieleden die worden genomen om andere redenen dan openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid.

2. Het verstrijken van de geldigheidsduur van de identiteitskaart of van het paspoort op basis waarvan de betrokkene het gastland is binnengekomen en hem een verklaring van inschrijving

of een verblijfskaart is verstrekt, vormt geen reden voor verwijdering uit het gastland.

3. Het gastland kan een verwijderingsbesluit dat valt onder lid 1 niet verbinden aan een verbod het grondgebied binnen te komen.

HOOFDSTUK IV

Duurzaam verblijfsrecht

Afdeling I

Verwerving

Artikel 16

Algemene regel voor burgers van de Unie en hun familieleden

1. Iedere burger van de Unie die gedurende een ononderbroken periode van vijf jaar legaal op het grondgebied van het gastland heeft verbleven, heeft aldaar een duurzaam verblijfsrecht. Dit recht is niet onderworpen aan de voorwaarden van hoofdstuk III.

2. Lid 1 is eveneens van toepassing ten aanzien van familieleden die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten en die gedurende een ononderbroken periode van vijf jaar legaal in het gastland bij de burger van de Unie hebben gewoond.

3. Het ononderbroken karakter van het verblijf wordt niet beïnvloed door tijdelijke afwezigheden van niet meer dan zes maanden per jaar, door afwezigheden van langere duur voor de vervulling van militaire verplichtingen, door één afwezigheid van ten hoogste twaalf achtereenvolgende maanden om belangrijke redenen, zoals zwangerschap en bevalling, ernstige ziekte, studie of beroepsopleiding, noch door uitzending om werkzaamheden te verrichten in een andere lidstaat of een derde land.

4. Wanneer het duurzame verblijfsrecht eenmaal is verkregen, kan het slechts worden verloren door een afwezigheid van meer dan twee achtereenvolgende jaren uit het gastland.

Artikel 17

Uitzonderingen voor personen die hun werkzaamheid in het gastland hebben gestaakt en hun familieleden

1. In afwijking van artikel 16 genieten de volgende categorieën personen duurzaam verblijfsrecht in het gastland nog voordat de ononderbroken periode van vijf jaar verblijf verstreken is:

- a) de werknemer of zelfstandige die op het tijdstip waarop hij zijn werkzaamheid staakt, de leeftijd heeft bereikt waarop hij volgens de wetgeving van die lidstaat aanspraak heeft op een ouderdomspensioen, of de werknemer die zijn bezoldigde werkzaamheid staakt ten gevolge van vervroegde uitkering, mits zij in die lidstaat ten minste gedurende de laatste twaalf maanden werkzaam zijn geweest en er meer dan drie jaar ononderbroken hebben verbleven.

Ingeval de wetgeving van het gastland aan bepaalde categorieën van zelfstandigen geen recht op ouderdomspensioen toekent, geldt voor de leeftijdsvoorwaarde de leeftijd van 60 jaar.

- b) de werknemer of zelfstandige die zijn werkzaamheid staakt als gevolg van blijvende arbeidsongeschiktheid en meer dan twee jaar ononderbroken in het gastland heeft verbleven;

Indien deze arbeidsongeschiktheid het gevolg is van een arbeidsongeval of een beroepsziekte waardoor recht ontstaat op een uitkering die geheel of ten dele ten laste komt van een instelling van deze lidstaat, is de voorwaarde inzake de duur van het verblijf niet van toepassing.

- c) de werknemer of zelfstandige die in het gastland drie jaar ononderbroken werkzaam is geweest en heeft verbleven, en vervolgens in een andere lidstaat een werkzaamheid in loondienst of als zelfstandige uitoefent, waarbij hij zijn woning in het gastland aanhoudt en er in beginsel dagelijks of ten minste eenmaal per week terugkeert.

Voor de verwerving van de onder a) en b), bedoelde rechten worden de tijdvakken van werkzaamheid in de lidstaat waarin de betrokkene werkzaam is, aangemerkt als in het gastland vervulde tijdvakken van werkzaamheid.

Naar behoren door de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening vastgestelde tijdvakken van onvrijwillige werkeloosheid, waarin de betrokkene wegens een aan hem niet-toerekenbare reden niet heeft gewerkt, en perioden van afwezigheid of onderbreking van de werkzaamheid wegens ziekte of ongeval, worden als tijdvakken van werkzaamheid aangemerkt.

2. De in lid 1, onder a), gestelde voorwaarden inzake de duur van het verblijf en van de werkzaamheid en de in lid 1, onder b), gestelde voorwaarde inzake de duur van het verblijf zijn niet van toepassing indien de echtgenoot, of de in artikel 2, punt 2, onder b), bedoelde partner van de werknemer of zelfstandige, een onderdaan is van het gastland of de nationaliteit van het gastland heeft verloren als gevolg van zijn huwelijk met die werknemer of zelfstandige.

3. De familieleden van de werknemer of zelfstandige die bij hem in het gastland verblijven, hebben, ongeacht hun nationaliteit, een duurzaam verblijfsrecht in dat gastland, indien de werknemer of zelfstandige heeft verworven zelf op grond van lid 1 het recht van duurzaam verblijf in die lidstaat.

4. Indien de werknemer of zelfstandige overlijdt in de loop van zijn beroepsleven, en voordat hij uit hoofde van lid 1 het duurzame verblijfsrecht in het gastland heeft verworven, genieten de familieleden die bij hem in het gastland verblijven aldaar een duurzaam verblijfsrecht indien:

- a) de werknemer of zelfstandige op het tijdstip van overlijden gedurende twee jaar ononderbroken op het grondgebied van deze lidstaat had verbleven, of
- b) het overlijden van de werknemer of zelfstandige het gevolg is geweest van een arbeidsongeval of beroepsziekte, of

- c) de overlevende echtgenoot de nationaliteit van die lidstaat als gevolg van het huwelijk met deze werknemer of zelfstandige heeft verloren.

Artikel 18

Verwerving van het duurzaam verblijfsrecht voor bepaalde familieleden die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten

Onverminderd het bepaalde in artikel 17, verwerven de in artikel 12, lid 2, en in artikel 13, lid 2, bedoelde familieleden van een burger van de Unie die voldoen aan de voorwaarden van deze bepalingen het duurzame verblijfsrecht na vijf jaren ononderbroken rechtmatig verblijf in het gastland.

Afdeling II

Administratieve formaliteiten

Artikel 19

Aan burgers van de Unie te verstrekken documenten ter staving van duurzaam verblijf

1. Op hun verzoek en na verificatie van de duur van het verblijf, verstrekken de lidstaten aan de burgers van de Unie die duurzaam verblijfsrecht genieten een document ter staving hiervan.
2. Het document ter staving van duurzaam verblijf wordt zo spoedig mogelijk verstrekt.

Artikel 20

Duurzame verblijfskaart voor familieleden die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten

1. De lidstaten verstrekken een duurzame verblijfskaart aan familieleden die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten en die duurzaam verblijfsrecht genieten; zij doen dit binnen zes maanden na de indiening van de aanvraag. De duurzame verblijfskaart is om de tien jaar automatisch hernieuwbaar.
2. Een duurzame verblijfskaart moet worden aangevraagd vóór het verstrijken van de eerste verblijfskaart. Niet-naleving van de verplichting een duurzame verblijfskaart aan te vragen, kan worden bestraft met evenredige en niet-discriminerende sancties.
3. Een verblijfsonderbreking van maximum twee achtereenvolgende jaren is niet van invloed op de geldigheid van de duurzame verblijfskaart.

Artikel 21

Ononderbroken karakter van het verblijf

Voor de toepassing van deze richtlijn kan het ononderbroken karakter van het verblijf worden aangetoond met alle in het gastland gebruikelijke bewijsmiddelen. Het verblijf is niet langer ononderbroken wanneer ten aanzien van de betrokkene een besluit tot verwijdering rechtsgeldig ten uitvoer is gelegd.

HOOFDSTUK V

Gemeenschappelijke bepalingen voor het verblijfsrecht en het duurzame verblijfsrecht

Artikel 22

Territoriale werkingssfeer

Het verblijfsrecht en het duurzaam verblijfsrecht gelden voor het gehele grondgebied van een gastland. De lidstaten kunnen geen territoriale beperkingen van het verblijfsrecht en het duurzaam verblijfsrecht toepassen, dan wanneer zij dezelfde beperkingen ten aanzien van hun eigen onderdanen toepassen.

Artikel 23

Bijbehorende rechten

De familieleden van een burger van de Unie die in een lidstaat verblijfsrecht of duurzaam verblijfsrecht genieten, hebben ongeacht hun nationaliteit het recht aldaar een activiteit als werknemer of zelfstandige uit te oefenen.

Artikel 24

Gelijke behandeling

1. Onverminderd specifieke, in het Verdrag en het afgeleide recht uitdrukkelijk opgenomen bepalingen, geniet iedere burger van de Unie die op basis van deze richtlijn op het grondgebied van een gastland verblijft, binnen het toepassingsgebied van het Verdrag dezelfde behandeling als de onderdanen van dat gastland. Dit recht geldt ook voor familieleden die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten en die verblijfsrecht of duurzaam verblijfsrecht genieten.

2. In afwijking van lid 1 is het gastland niet verplicht een recht op sociale bijstand toe te kennen, gedurende de eerste drie maanden van verblijf of, in voorkomend geval de in artikel 14, lid 4, onder b), bedoelde langere periode, noch is het verplicht om vóór de verwerving van het duurzame verblijfsrecht steun voor levensonderhoud voor studies, inclusief beroepsopleiding, toe te kennen in de vorm van een studiebeurs of -lening, aan andere personen dan werknemers of zelfstandigen, of personen die deze status hebben behouden, en hun familieleden.

Artikel 25

Algemene bepalingen betreffende verblijfsdocumenten

1. Het bezit van een verklaring van inschrijving zoals bedoeld in artikel 8, van een document ter staving van duurzaam verblijf, van een verklaring dat een aanvraag om een verblijfskaart voor familieleden is ingediend, of van een duurzame verblijfskaart, kan in geen geval als voorwaarde worden voorgegesteld voor de uitoefening van een recht of het vervullen van een administratieve formaliteit, aangezien voor het doen gelden van rechten elk ander bewijsmiddel is toegelaten.

2. De in lid 1 genoemde documenten worden kosteloos verstrekt of tegen een bedrag dat het voor de afgifte van soort-

gelijke documenten van eigen onderdanen verlangde bedrag niet te boven gaat.

Artikel 26

Controles

De lidstaten kunnen de naleving controleren van de eventueel uit het nationaal recht voortvloeiende verplichting voor niet-onderdanen om de verklaring van inschrijving of de verblijfskaart te allen tijde bij zich te dragen, mits dezelfde verplichting geldt voor hun eigen onderdanen wat de identiteitskaart betreft. In geval van niet-naleving van deze verplichting kunnen de lidstaten dezelfde sancties opleggen als die welke van toepassing zijn op hun eigen onderdanen in geval van niet-naleving van de verplichting een identiteitskaart bij zich te dragen.

HOOFDSTUK VI

Beperkingen van het inreisrecht en het verblijfsrecht om redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid

Artikel 27

Algemene beginselen

1. Onverminderd het bepaalde in dit hoofdstuk kunnen de lidstaten de vrijheid van verkeer en verblijf van burgers van de Unie en hun familieleden, ongeacht hun nationaliteit, beperken om redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid. Deze redenen mogen niet voor economische doeleinden worden aangevoerd.

2. De om redenen van openbare orde of openbare veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het gedrag van betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen.

Het gedrag moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd.

3. Om te beoordelen of de betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde of de openbare veiligheid kan het gastland, wanneer het zulks onontbeerlijk acht, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving — of, bij ontbreken van een inschrijvingssysteem, uiterlijk drie maanden na de datum van binnenkomst van de betrokkene op zijn grondgebied of na de in artikel 5, lid 5, bedoelde mededeling van aanwezigheid op het grondgebied, dan wel bij de afgifte van de verblijfskaart —, de lidstaat van oorsprong en eventueel andere lidstaten, verzoeken om mededeling van politieke gegevens betreffende betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen. De geraadpleegde lidstaat antwoordt binnen twee maanden.

4. De lidstaat die het paspoort of de identiteitskaart heeft afgegeven, laat de houder van dit document die om redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid uit een andere lidstaat is verwijderd, zonder formaliteiten weer toe op zijn grondgebied, zelfs indien het document is vervallen of de nationaliteit van de houder wordt betwist.

Artikel 28

Bescherming tegen verwijdering

1. Alvorens een besluit tot verwijdering van het grondgebied om redenen van openbare orde of openbare veiligheid te nemen, neemt een gastland de duur van het verblijf van de betrokkene op zijn grondgebied, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het gastland en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong, in overweging.

2. Behalve om ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid kan een gastland geen besluit tot verwijdering van het grondgebied nemen ten aanzien van burgers van de Unie of familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die een duurzaam verblijfsrecht op zijn grondgebied hebben verworven.

3. Behalve om dwingende redenen van openbare veiligheid zoals door de lidstaten gedefinieerd, kan ten aanzien van burgers van de Unie of hun familieleden, ongeacht hun nationaliteit, geen besluit tot verwijdering worden genomen, indien zij:

- a) de laatste tien jaar in het gastland hebben verbleven, of
- b) minderjarig zijn, tenzij de verwijdering noodzakelijk is in het belang van de minderjarige, zoals bepaald in het VN-Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989.

Artikel 29

Volksgezondheid

1. Enkel potentieel epidemische ziekten zoals gedefinieerd in de relevante instrumenten van de Wereldgezondheidsorganisatie, en andere infectieziekten of besmettelijke parasitaire ziekten kunnen een beperking van vrijheid van verkeer rechtvaardigen, voorzover het gastland beschermende regelingen treft ten aanzien van de eigen onderdanen.

2. Het optreden van een ziekte later dan drie maanden na aankomst op het grondgebied vormt geen reden voor verwijdering van het grondgebied.

3. Indien ernstige aanwijzingen daartoe aanleiding geven, kan een lidstaat personen die het verblijfsrecht genieten binnen drie maanden na de datum van binnenkomst aan een kosteloos medisch onderzoek onderwerpen met het oog op het afgeven van een verklaring dat zij niet lijden aan de in lid 1 bedoelde

ziekten. Deze medische onderzoeken mogen geen systematisch karakter dragen.

Artikel 30

Kennisgeving van besluiten

1. Elk uit hoofde van artikel 27, lid 1, genomen besluit moet de betrokkene op zodanige wijze schriftelijk ter kennis worden gebracht dat deze in staat is de inhoud en de gevolgen ervan te begrijpen.

2. Redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid die ten grondslag liggen aan een besluit worden de betrokkene nauwkeurig en volledig ter kennis gebracht, tenzij redenen van staatsveiligheid zich daartegen verzetten.

3. De kennisgeving vermeldt bij welke gerechtelijke of administratieve instantie waarbij de betrokkene beroep kan instellen, alsmede de termijn daarvoor en, in voorkomend geval, de termijn waarbinnen hij het grondgebied van de lidstaat moet verlaten. Behalve in naar behoren aangetoonde dringende gevallen mag deze termijn niet korter zijn dan een maand na de datum van kennisgeving.

Artikel 31

Procedurele waarborgen

1. In geval van besluit tot verwijdering om redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid heeft de betrokkene in het gastland toegang tot gerechtelijke en in voorkomend geval administratieve rechtsmiddelen om tegen het besluit beroep in te stellen.

2. Indien het beroep tegen het besluit tot verwijdering gepaard gaat met een verzoek tot het treffen van een voorlopige voorziening ter opschorting van de uitvoering van het verwijderingsbesluit, mag geen daadwerkelijke verwijdering van het grondgebied plaatsvinden zolang nog niet op dit verzoek is beslist, behoudens:

- wanneer het verwijderingsbesluit gebaseerd is op een eerdere gerechtelijke beslissing, of
- wanneer de betrokkenen reeds toegang hebben gehad tot rechterlijke toetsing, of
- wanneer het verwijderingsbesluit gebaseerd is op dwingende redenen van openbare veiligheid overeenkomstig artikel 28, lid 3.

3. De rechtsmiddelen voorzien in de mogelijkheid van onderzoek van de wettigheid van het besluit, alsmede van de feiten en omstandigheden die de voorgenomen maatregel rechtvaardigen. Zij garanderen tevens dat het besluit niet onevenredig is, met name gelet op de voorwaarden van artikel 28.

4. De lidstaten mogen de aanwezigheid van de betrokkene op hun grondgebied hangende het proces weigeren, maar zij mogen de betrokkene niet beletten zijn verdediging in persoon te voeren, behalve wanneer zijn verschijning kan leiden tot ernstige verstoring van de openbare orde of de openbare veiligheid of wanneer het beroep of de herziening betrekking heeft op een weigering van de toegang tot het grondgebied.

Artikel 32

Duur van verwijderingsmaatregelen

1. Personen die zijn verwijderd om redenen van openbare orde of openbare veiligheid kunnen na verloop van een redelijke termijn die afhankelijk is van de omstandigheden en in elk geval drie jaar na de tenuitvoerlegging van het overeenkomstig het Gemeenschapsrecht rechtsgeldig uitgevaardigde definitieve besluit tot verwijdering, een aanvraag tot opheffing van dit besluit indienen onder aanvoering van argumenten om te bewijzen dat er een wijziging in materiële zin is opgetreden in de omstandigheden die het besluit rechtvaardigen om jegens hen een verwijderingsmaatregel uit te vaardigen.

De betrokken lidstaat neemt zijn besluit binnen zes maanden te rekenen vanaf de indiening van de aanvraag.

2. De in lid 1 bedoelde personen hebben gedurende de behandeling van deze aanvraag geen recht van toegang tot het grondgebied van de betrokken lidstaat.

Artikel 33

Verwijdering bij wijze van straf of bijkomende straf

1. Het gastland kan geen maatregel tot verwijdering van het grondgebied gelasten bij wijze van straf, of van bijkomende straf naast een vrijheidsstraf, tenzij met inachtneming van de artikelen 27, 28 en 29.

2. Indien een besluit tot verwijdering van het grondgebied zoals bedoeld in lid 1 ten uitvoer wordt gelegd meer dan twee jaar na de uitvaardiging, gaat de lidstaat na of zich een actuele en werkelijke bedreiging van de openbare orde of de openbare veiligheid voordoet, en beoordeelt hij de eventueel sedert het tijdstip waarop het besluit tot verwijdering werd genomen opgetreden wijzigingen in materiële zin in de omstandigheden.

HOOFDSTUK VII

Slotbepalingen

Artikel 34

Publiciteit

De lidstaten verspreiden de informatie betreffende de rechten en plichten van de burgers van de Unie en hun familieleden op de door deze richtlijn bestreken gebieden, met name door bewustmakingscampagnes via landelijke en plaatselijke media en andere communicatiemiddelen.

Artikel 35

Misbruik van rechten

De lidstaten kunnen de nodige maatregelen nemen om een in deze richtlijn neergelegd recht in geval van rechtsmisbruik of fraude, zoals schijnhuwelijk, te ontzeggen, te beëindigen of in te trekken. Deze maatregelen zijn evenredig en zijn onderworpen aan de procedurele waarborgen van artikelen 30 en 31.

Artikel 36

Sancties

De lidstaten stellen het stelsel van sancties vast dat van toepassing is op overtredingen van de ter uitvoering van deze richtlijn vastgestelde nationale bepalingen, en treffen alle maatregelen die nodig zijn om de daadwerkelijke toepassing van die sancties te verzekeren. De aldus vastgestelde sancties moeten doeltreffend en evenredig zijn. De lidstaten stellen de Commissie uiterlijk op ... (*) van de desbetreffende bepalingen in kennis en delen haar alle eventuele wijzigingen terzake zo spoedig mogelijk mede.

Artikel 37

Gunstiger nationale bepalingen

Het bepaalde in deze richtlijn geldt onverminderd de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van een lidstaat die eventueel gunstiger zijn voor de personen waarop deze richtlijn betrekking heeft.

Artikel 38

Intrekking

1. De artikelen 10 en 11 van Verordening (EEG) nr. 1612/68 worden met ingang van ... (*) geschrapt.

2. De Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG worden met ingang van ... (*) ingetrokken.

3. Verwijzingen naar de ingetrokken bepalingen worden gelezen als verwijzingen naar deze richtlijn.

Artikel 39

Verslag

Uiterlijk op ... (**) brengt de Commissie het Europees Parlement en de Raad verslag uit over de toepassing van deze richtlijn en dient zij, indien nodig, voorstellen in, met name inzake de wenselijkheid om de periode te verlengen gedurende welke burgers van de Unie en hun familieleden onvoorwaardelijk op het grondgebied van het gastland kunnen verblijven. De lidstaten verstrekken de Commissie de nodige gegevens voor de opstelling van dit verslag.

(*) 2 jaar na de datum van inwerkingtreding van deze richtlijn.

(**) 4 jaar na de datum van inwerkingtreding van deze richtlijn.

*Artikel 40***Omzetting**

1. De lidstaten doen de nodige wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen in werking treden om vóór [...] (*) aan deze richtlijn te voldoen.

Wanneer de lidstaten die bepalingen aannemen, wordt in de bepalingen zelf of bij de officiële bekendmaking daarvan naar deze richtlijn verwezen. De regels voor de verwijzing worden vastgesteld door de lidstaten.

2. De lidstaten delen de Commissie de tekst van de bepalingen van intern recht mee die zij op het onder deze richtlijn vallende gebied vaststellen, vergezeld van een transponeringstabel waarin wordt aangegeven in welke nationale bepalingen de bepalingen van deze richtlijn zijn verwerkt.

*Artikel 41***Inwerkingtreding**

Deze richtlijn treedt in werking op de dag van haar bekendmaking in het *Publicatieblad van de Europese Unie*.

*Artikel 42***Adressaten**

Deze richtlijn is gericht tot de lidstaten.

Gedaan te ...

Voor het Europees Parlement

De voorzitter

Voor de Raad

De voorzitter

(*) 2 jaar na de datum van inwerkingtreding van deze richtlijn.

MOTIVERING VAN DE RAAD

I. INLEIDING

De Commissie heeft haar voorstel op 2 juli 2001 bij de Raad ingediend ⁽¹⁾.

Het Comité van de Regio's heeft advies uitgebracht op 13 maart 2002 ⁽²⁾.

Het Economisch en Sociaal Comité heeft advies uitgebracht op 24 april 2002 ⁽³⁾.

Het Europees Parlement heeft zijn advies in eerste lezing uitgebracht op 11 februari 2003 en hierbij 82 amendementen op het oorspronkelijke voorstel aangenomen.

Gezien het resultaat van de eerste lezing in het Europees Parlement heeft de Commissie op 15 april 2003 een gewijzigd voorstel aangenomen.

Het voorstel is gebaseerd op artikel 12, artikel 18, lid 2, artikel 40, artikel 44 en artikel 52 van het EG-Verdrag. Het moet volgens de medebeslissingsprocedure met het Europees Parlement, en in de Raad met gekwalificeerde meerderheid van stemmen worden aangenomen.

Overeenkomstig de medebeslissingsprocedure (artikel 251 EG-Verdrag) heeft de Raad op 5 december 2003, rekening houdend met de eerste lezing van het Parlement, zijn gemeenschappelijk standpunt betreffende de ontwerp-richtlijn aangenomen.

II. DOEL

De voorgestelde richtlijn past in het kader van de juridische en politieke context die is ontstaan als gevolg van het burgerschap van de Unie: burgers van de Unie moeten zich *mutatis mutandis* tussen de lidstaten kunnen verplaatsen op dezelfde voorwaarden als de onderdanen van een lidstaat die in hun eigen land rondreizen of van verblijfplaats veranderen.

Het voorstel heeft verschillende doeleinden:

- het complexe corpus van de bestaande wetgeving bijeenbrengen in één enkel wetgevingsinstrument waardoor er één enkel systeem komt voor alle categorieën van personen (werknemers, studenten, niet-actieven);
- de huidige wetgeving stroomlijnen met inachtneming van de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie wat de eenheid van het gezin en de bescherming van het familie- en gezinsleven betreft;
- de voorwaarden en administratieve formaliteiten vereenvoudigen die samenhangen met de uitoefening van het recht op vrij verkeer en verblijf in de lidstaten;
- het recht op vrij verkeer en verblijf voor familieleden van een burger van de Europese Unie, ongeacht hun nationaliteit, vergemakkelijken.

III. ANALYSE VAN HET GEMEENSCHAPPELIJK STANDPUNT IN DOC. 13263/03

Het gemeenschappelijk standpunt van de Raad is volledig in overeenstemming met de voornaamste doelstelling van het Commissievoorstel, namelijk de uitoefening van het recht op vrij reizen en verblijven te vergemakkelijken door te snoeien in de administratieve formaliteiten, een duidelijkere definitie van de status van familieleden te bieden, een permanent verblijfsrecht tot stand te brengen dat wordt verkregen na vijf jaar wettig verblijf in een lidstaat, en door ervoor te zorgen dat de lidstaten minder mogelijkheden hebben om het verblijfsrecht te weigeren of te beëindigen om redenen van openbare orde.

⁽¹⁾ PB C 270 E van 25.9.2001, blz. 150.

⁽²⁾ PB C 192 van 12.8.2002, blz. 17.

⁽³⁾ PB C 143 van 21.6.2002, blz. 46.

De Raad heeft evenwel enkele wijzigingen in het oorspronkelijke Commissievoorstel aangebracht, waarmee de Commissie heeft ingestemd. Naast de hieronder genoemde inhoudelijke wijzigingen bevat het gemeenschappelijk standpunt een aantal redactionele en technische wijzigingen die bedoeld zijn om bepalingen te verduidelijken, de interne consistentie te garanderen en de terminologie bij te werken.

A. Door de Raad in zijn gemeenschappelijk standpunt overgenomen amendementen van het Europees Parlement

De amendementen 3, 5, 6, 8, 9, 10, 12, 13, 25, 28, 34, 39, 40, 55, 59, 61, 64, 68, 71, 72, 74, 78, 79, 80, 82, 83, 85, 86, 89, 90 en 99 werden volledig in het gemeenschappelijk standpunt opgenomen.

De amendementen 7, 11, 20, 24, 30, 33, 41, 47, 49, 50, 51, 52, 54, 55, 64, 68, 74, 77, 78, 79, 82, 83, 86, 108 en 113 werden gedeeltelijk in het gemeenschappelijk standpunt opgenomen. Het gaat meer in het bijzonder om het volgende:

Amendement 7 (overweging 9): dit amendement houdt in dat een verblijf dat niet langer dan zes maanden duurt, aan geen enkele voorwaarde mag zijn onderworpen. Na dit zorgvuldig te hebben overwogen kwam de Raad overeen de periode op drie maanden vast te stellen zoals in het bestaande acquis, overeenkomstig het nieuwe artikel 6. Werkzoekenden genieten evenwel een gunstigere behandeling zoals erkend door de jurisprudentie van het Hof van Justitie.

Amendement 11 (overweging 20): dit amendement is licht gewijzigd in het gemeenschappelijk standpunt opgenomen met het oog op de consistentie met de nieuwe tekst van artikel 21.

Amendement 20 (artikel 3, lid 2): met dit amendement wordt beoogd de binnenkomst en het verblijf van niet in artikel 2 gedefinieerde familieleden te vergemakkelijken wanneer er zwaarwegende gezondheids- of humanitaire redenen voorhanden zijn. Deze tekst werd gedeeltelijk in het gemeenschappelijk standpunt opgenomen na schrapping van „humanitaire redenen” aangezien de Raad vindt dat deze reeds deel uitmaken van de verbintenissen die de lidstaten op het gebied van de fundamentele rechten zijn aangegaan.

Amendement 24 (artikel 6, lid 2): de Raad heeft dit amendement in zijn gemeenschappelijk standpunt opgenomen met uitzondering van het gedeelte waarin een periode van vijf werkdagen wordt vastgesteld voor de afgifte van visa aan familieleden van burgers van derde landen. De Raad vindt deze termijn te strikt en heeft deze vervangen door de woorden „via een versnelde procedure zo spoedig mogelijk”, die soepelheid en een snelle visumafgifte garanderen.

Amendement 30 (artikel 7, lid 3): dit amendement brengt geen wijzigingen in de tekst met zich mee maar enkel een verplaatsing van artikel 8, lid 7; de Raad heeft dit amendement in het gemeenschappelijk standpunt overgenomen. De formulering van littera c) is evenwel door de Raad gewijzigd om duidelijk te maken dat de betrokkene in dit bijzondere geval gedurende ten minste zes maanden de status van werknemer c.q. zelfstandige behoudt.

Amendement 33 (artikel 8, lid 2): de Raad heeft uit het amendement het woord „administratieve” vóór straffen niet overgenomen aangezien hij er de voorkeur aan geeft de lidstaten het besluit inzake de aard van de toepasselijke sancties te laten nemen overeenkomstig hun nationale wetgeving.

Amendement 41 (artikel 11, lid 2): de tekst van het gemeenschappelijk standpunt verschilt in zoverre alleen van die van het amendement dat er ook voor afwezigheid in verband met zwangerschap of bevalling een tijdslimiet van één jaar wordt opgelegd.

Amendementen 47, 49, 50 en 51 (artikel 13, lid 1 en lid 2, onder a) en b)): deze amendementen, waarbij een verwijzing naar de stopzetting van de onder b) van artikel 2, lid 2, bedoelde partnerschappen wordt toegevoegd, zijn in het gemeenschappelijk standpunt opgenomen maar beperkt tot geregistreerde partnerschappen overeenkomstig de nieuwe tekst van artikel 2. Bovendien is in littera a) van lid 2 van artikel 13 de duur van het huwelijk of het partnerschap verlengd tot drie jaar, wat de Raad een redelijke termijn lijkt om misbruiken te beperken.

Amendement 52 (artikel 13, lid 2, onder c)): dit amendement detailleert een aantal schrijnende situaties die het voortgezette recht op verblijf na scheiding, nietigverklaring van het huwelijk of stopzetting van het partnerschap zouden rechtvaardigen. Het amendement is in het gemeenschappelijk standpunt overgenomen maar zonder de verwijzing naar humanitaire omstandigheden.

Amendement 54 (artikel 15): dit nieuwe artikel komt in de plaats van het vroegere artikel 24 (dat geschrapt werd); het wordt logischer geacht het aan het einde van hoofdstuk III te plaatsen aangezien verwijdering om andere redenen dan openbare orde of veiligheid niet mogelijk is zodra de betrokkene een permanent verblijfsrecht heeft verkregen. De eerste alinea, die was toegevoegd om duidelijk te maken dat het verblijfsrecht blijft bestaan zolang aan de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan, is naar het vorige artikel overgebracht.

Amendement 55 (artikel 16, lid 3): dit amendement is in het gemeenschappelijk standpunt opgenomen, maar in een gewijzigde versie waardoor er geen tijdslimiet wordt opgelegd voor afwezigheden voor vervulling van de militaire dienstplicht.

Amendement 64 (artikel 20, lid 3): uit dit, in het gemeenschappelijk standpunt overgenomen, amendement blijkt duidelijk dat onderbrekingen van het verblijf een doorlopende periode van meer dan twee jaar moeten overschrijden, willen zij invloed hebben op de geldigheid van de duurzame verblijfskaart.

Amendement 108 (artikel 24, lid 2): de Raad heeft ingestemd met dit amendement, en eraan toegevoegd dat het gastland niet verplicht is het recht op een sociale bijstandsuitkering toe te kennen tijdens de eerste drie maanden van het verblijf, dit overeenkomstig het nieuwe artikel 6 bis.

Amendement 68 (artikel 25, lid 1): dit amendement verduidelijkt de tekst doordat wordt vastgesteld dat de betrokkene met enigerlei ander bewijsstuk kan aantonen dat hij begunstigde van de uit de richtlijn voortvloeiende rechten is.

Amendement 74 (artikel 27, lid 3): de verwijzing naar een periode van drie maanden wordt toegevoegd om rekening te houden met de situatie van lidstaten die de inschrijvingsplicht niet invoeren.

Amendement 77 (artikel 29, lid 1): voor dit lid werden enkele amendementen voorgesteld, die in het gemeenschappelijk standpunt zijn overgenomen. De Raad heeft de Internationale Gezondheidsregeling van 1951 vervangen door een meer algemene verwijzing naar de relevante instrumenten van de WHO.

Amendement 78 (artikel 29, lid 2): een verwijzing naar een periode van drie maanden in plaats van naar de datum van inschrijving of de datum van afgifte van de verblijfskaart, stemt meer overeen met de structuur van de richtlijn, en zo wordt tevens ruimte geboden voor de situatie van die lidstaten welke de inschrijvingseis niet invoeren. Weigering van afgifte van de duurzame verblijfskaart is geschrapt aangezien een dergelijke weigering om redenen van volksgezondheid niet mogelijk is.

Amendement 79 (artikel 29, lid 2): de vermelding van drie maanden is bedoeld om de periode waarin de lidstaten personen aan een medisch onderzoek kunnen onderwerpen te beperken; dit sluit aan bij het vorige lid.

Amendement 82 (artikel 30, lid 3): er is nu één enkele termijn waarbinnen het grondgebied moet worden verlaten, namelijk een maand na de kennisgeving.

Amendement 83 (artikel 31, lid 1): door dit amendement is het duidelijk dat er altijd de mogelijkheid moet bestaan rechtsmiddelen aan te wenden en dat administratieve middelen eveneens mogelijk zijn indien het gastland daarin voorziet.

Amendement 113 (artikel 31, lid 2): dit amendement is in het gemeenschappelijk standpunt opgenomen zoals het is geformuleerd in het gewijzigde Commissievoorstel. Het voorziet in opschorting van de uitvoering van een verwijderingsbesluit zolang er geen beslissing is genomen over het verzoek in kortgeding om opschorting van de verwijdering. De Raad heeft evenwel beslist een aantal uitzonderingen in te voeren, die volgens de Raad geen gevolgen hebben voor de belangrijkste doelstelling van de bepaling. Deze uitzonderingen zijn bedoeld om het geval uit te sluiten waarin het verwijderingsbesluit is gebaseerd op een vroeger rechterlijk besluit, of waarin de betrokkenen reeds toegang hebben gehad tot rechterlijke toetsing, dan wel wanneer het besluit gebaseerd is op dwingende redenen van openbare veiligheid.

Amendement 86 (artikel 32, lid 1): de amendementen op de eerste alinea maken de tekst duidelijker. Zes maanden in plaats van drie maanden als termijn in de tweede alinea is realistischer en werd derhalve opgenomen in het gemeenschappelijk standpunt.

B. Door de Raad verworpen amendementen van het Europees Parlement

Amendement 2 (oude overweging 4): in dit amendement wordt benadrukt dat de mobiliteit van werknemers en zelfstandigen ook een politieke prioriteit van de Unie is. Het is niet opgenomen in het gemeenschappelijk standpunt ingevolge een algemene oriëntatie om de tekst te vereenvoudigen.

Amendement 11: dit amendement bij de oude overweging 19 kan niet worden aanvaard omdat het niet strookt met de nieuwe tekst van artikel 24.

Amendementen 4, 14, 15 en 16: in deze amendementen worden de echtgenoot en de geregistreerde partner, ongeacht hun geslacht, als familielid erkend op grond van de geldende nationale wetgeving ter zake, alsmede de niet-gehuwde partner, ongeacht diens geslacht, met wie de burger van de Unie een duurzame relatie heeft, indien niet-gehuwde paren volgens de wetgeving of de gangbare praktijk van het gastland en/of de lidstaat van herkomst op dezelfde wijze worden behandeld als gehuwde paren, met inachtneming van de bij deze wetgeving gestelde voorwaarden. Deze amendementen zijn om de volgende redenen niet aanvaard:

Met betrekking tot het huwelijk stond de Raad afkerig tegenover een definitie van de term „echtgenoot” waarin echtgenoten van hetzelfde geslacht uitdrukkelijk worden vermeld. Momenteel kennen slechts twee lidstaten in hun wetgeving het huwelijk tussen personen van hetzelfde geslacht. Bovendien heeft het Hof van Justitie in zijn jurisprudentie bepaald dat het begrip „huwelijk” volgens de door de lidstaten algemeen aanvaarde definitie een verbintenis tussen twee personen van verschillend geslacht is.

Wat partners betreft, ongeacht of het gaat om geregistreerde partners of niet-gehuwde partners, is de Raad van mening dat de erkenning van deze situaties uitsluitend op grond van de wetgeving van het gastland moet geschieden. De erkenning voor verblijfsdoeleinden van niet-gehuwde paren volgens de wetgeving van andere lidstaten kan problemen opleveren voor de lidstaten waarvan het familierecht deze mogelijkheid niet kent. Wanneer aan paren uit een andere lidstaat rechten worden toegekend die de eigen onderdanen niet hebben, kan dit namelijk leiden tot omgekeerde discriminatie, wat moet worden voorkomen.

Amendementen 17 en 18: deze amendementen, die in artikel 2, lid 2, onder c) en d), een specifieke vermelding van de bloedverwanten in opgaande en neergaande lijn van de geregistreerde partners invoegen, kunnen niet worden aanvaard.

Amendement 19: dit amendement beoogt in artikel 2, lid 3, een definitie van „gastland” en criteria voor de omschrijving van een duurzame relatie in te voegen. De verwijzing naar de wetgeving van het gastland is voor de definitie van echtgenoot of partner niet aanvaardbaar.

Amendement 21 (oud artikel 4): dit amendement, dat het discriminatieverbod specifiek maakt door genderidentiteit aan de definitie toe te voegen, is niet overgenomen. De tekst in overweging 31, die het oude artikel 4 vervangt, stemt letterlijk overeen met artikel 21 van het Handvest van de grondrechten.

Amendementen 26, 32 (gedeeltelijk), 42, 43, 44: deze amendementen kunnen niet worden aanvaard omdat zij de structuur van de richtlijn ingrijpend wijzigen en indruisen tegen de aanpak van de Commissie en de Raad.

Amendement 27 (artikel 7, lid 1, onder a): dit amendement voegt uitdrukkelijk ontvangers van diensten toe, maar de Raad is van mening dat dezen niet op gelijke voet met werknemers of zelfstandigen kunnen worden behandeld.

Amendement 32 (artikel 8, lid 1): dit amendement is niet opgenomen in het gemeenschappelijk standpunt omdat de Raad van mening is dat de lidstaten niet verplicht moeten worden om een verklaring van inschrijving af te geven wanneer zij geen inschrijvingssysteem hebben ingevoerd.

Amendement 35 (artikel 8, lid 5, onder b)): dit amendement is niet opgenomen in het gemeenschappelijk standpunt omdat de Raad vindt dat een eenvoudige verklaring die het bestaan van een familierechtelijke betrekking aantoont niet volstaat om het bestaan van een familieband te bewijzen. Deze aanpak strookt met die welke voor het inschrijvingssysteem (artikel 8) is gevolgd.

Amendement 38 (artikel 9): dit amendement weerspiegelt de opmerkingen van het Hof van Justitie in het arrest in zaak C-459/99 MRAX van 25 juli 2002. Het is niet opgenomen in het gemeenschappelijk standpunt omdat de Raad van mening is dat het strijdig is met artikel 10, dat een volledige lijst van alle voor het verkrijgen van een verblijfskaart vereiste documenten bevat. Het visum staat daar niet bij.

Amendement 62 (artikel 20, lid 1): het voorstel dat de verblijfskaart een onbeperkte duur zou hebben en tevens om de tien jaar kan worden verlengd, lijkt tegenstrijdig. In de tekst van het gemeenschappelijk standpunt is de laatste zin van het lid over de verlenging geschrapt en de Raad heeft gekozen voor verlenging van de kaart om de tien jaar.

Amendement 76 (oud artikel 25, lid 5 bis): dit amendement legt de lidstaten de verplichting op om de Commissie in kennis te stellen van ieder door hen genomen besluit tot verwijdering van een burger van de Unie of een lid van zijn familie. Het amendement is niet opgenomen in het gemeenschappelijk standpunt omdat de Raad van oordeel is dat deze procedure voor de lidstaten te omslachtig is en de burgers van de Unie geen voordelen oplevert.

Amendement 84 (artikel 31, lid 2): in dit amendement wordt het eerste deel van de zin geschrapt om ervoor te zorgen dat voorafgaande controle door een onafhankelijke instantie voor elk besluit verplicht is, en niet alleen wanneer een administratief beroep is voorgescreven. Het amendement is niet opgenomen in het gemeenschappelijk standpunt omdat het gehele lid is geschrapt.

Amendement 88 (oud artikel 31 bis): dit amendement bevat een nieuw artikel waarin de tekst van het oude lid 2 van artikel 31 is overgenomen. De Raad geeft de voorkeur aan één enkel artikel omdat lid 2 alleen betrekking heeft op de in lid 1 bedoelde besluiten.

Amendementen 91, 92 en 93 (artikelen 38, 39 en 40): deze amendementen hebben betrekking op maatregelen die na de datum van inwerkingtreding van de richtlijn moeten worden genomen. Het Parlement heeft juli 2004 voorgesteld, maar dat lijkt gezien de stand van de werkzaamheden niet realistisch. Daarom heeft de Raad als termijn twee jaar na de datum van inwerkingtreding van de richtlijn gekozen.

Amendementen 22, 23, 31, 45, 53, 56, 57, 58, 60, 63, 66 en 69: deze amendementen zijn niet aanvaard omdat zij niet stroken met het voorstel van de Commissie.

C. Door de Raad ingevoegde nieuwe elementen

Belangrijkste punten waarop het gemeenschappelijk standpunt afwijkt van het Commissievoorstel:

— Overwegingen

De overwegingen zijn aangepast om ervoor te zorgen dat ze stroken met de geamendeerde artikelen. Verwijzingen naar artikelen van het EG-verdrag zijn geschrapt omdat ze na de inwerkingtreding van de toekomstige Grondwet geen zin meer zullen hebben.

Drie overwegingen vormen een nieuw element ten opzichte van het gewijzigde Commissievoorstel, te weten:

Overweging 6: deze overweging is toegevoegd om het begrip „begunstiging” dat in artikel 3 staat, te verduidelijken.

Overweging 16: deze overweging bevat de elementen en criteria waarmee rekening moet worden gehouden om vast te stellen of de betrokkene een onredelijke last is geworden en het gastland tot verwijdering kan overgaan. De Raad is van mening dat deze overweging een nuttige aanwijzing verstrekt in verband met de criteria die moeten worden gehanteerd om te kunnen vaststellen of iemand al dan niet een onredelijke last is geworden.

Overweging 31: het oude artikel 4 betreffende het discriminatieverbod is geschrapt en de inhoud ervan is toegevoegd aan deze overweging over de grondrechten. Aangezien het discriminatieverbod deel uitmaakt van de algemene beginselen van het Gemeenschapsrecht, geeft de Raad er de voorkeur aan het in de preambule op te nemen.

— Artikelen

Artikelen 2 en 3: deze artikelen met de definitie van „familieleden” en „begunstigden” vormen een van de kernelementen van het voorstel. Het gemeenschappelijk standpunt heeft ze op een aantal punten gewijzigd, namelijk:

— *de begrippen „geregistreerd partnerschap” en „duurzame relatie”*

In het gemeenschappelijk standpunt is de definitie beperkt tot geregistreerde partners indien de wetgeving van het gastland geregistreerde partnerschappen op voet van gelijkheid behandelt met gehuwde paren en derhalve zijn duurzame relaties van de werkingssfeer van artikel 2 uitgesloten. Artikel 3 is dienovereenkomstig gewijzigd om te voorzien in de begunstiging van de partner waarmee de burger van de Unie een door een passend bewijs gestaafde duurzame relatie heeft. Het begrip „begunstiging” wordt verduidelijkt in overweging 6 bis.

— *andere familieleden*

Wat de rechtstreekse bloedverwanten in neergaande lijn en de bloedverwanten in opgaande lijn van een burger van de Unie betreft, heeft de Raad besloten het huidige acquis te handhaven door opnieuw voorwaarden inzake leeftijd en afhankelijkheid op te nemen.

Artikel 6 (nieuw): de oude leden 5 en 6 van artikel 6 zijn ter wille van de duidelijkheid in een nieuw artikel ondergebracht. In het gemeenschappelijk standpunt is de verlenging tot zes maanden van het, aan geen enkele voorwaarde gebonden, verblijf niet overgenomen en is het huidige acquis, namelijk drie maanden, gehandhaafd. In artikel 39 is echter een herzieningsclausule opgenomen waarin de Commissie de opdracht krijgt om in het verslag betreffende de toepassing van de richtlijn dat zij twee jaar na de omzetting moet indienen, na te gaan of deze termijn moet worden verlengd.

Artikel 7, lid 4: het recht op gezinshereniging voor studenten is beperkt tot het kerngezin, zoals in het bestaande acquis. De inreis en het verblijf van afhankelijke rechtstreekse bloedverwanten in opgaande lijn worden echter begunstigd door artikel 3.

Artikel 8: wat de administratieve formaliteiten voor burgers van de Unie betreft, is in het gemeenschappelijk standpunt, om misbruik te voorkomen, een systeem ingevoerd waardoor de lidstaten kunnen verlangen dat burgers van de Unie het bewijs leveren dat zij voldoen aan de voorwaarden van artikel 7. Dit systeem is echter soepel aangezien de verklaring van inschrijving onmiddellijk wordt afgegeven en alleen in specifieke gevallen waarin gerede twijfel bestaat, zoals bepaald in artikel 14, lid 2, wordt nagegaan of aan de voorwaarden is voldaan. Lid 4 bevat de mogelijkheid dat de lidstaten een bedrag m.b.t. voldoende bestaansmiddelen vaststellen, maar zij mogen daarbij rekening houden met de situatie van de betrokkene.

Artikel 11, lid 1: in het gemeenschappelijk standpunt is toegevoegd dat de verblijfskaart die verstrekt wordt aan familieleden van een burger van de Unie die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten minder dan vijf jaar geldig kan zijn zodat deze termijn overeenstemt met de voorgenomen periode van verblijf van de burger van de Unie indien de duur daarvan minder dan vijf jaar bedraagt.

Artikel 12, lid 2: in het gemeenschappelijk standpunt is de voorwaarde toegevoegd dat familieleden die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten hun verblijfsrecht alleen behouden als zij ten minste een jaar vóór het overlijden van de burger van de Unie in het gastland hebben verbleven. Bovendien is toegevoegd dat familieleden hun verblijfsrecht uitsluitend op persoonlijke basis behouden. Deze voorwaarden weerspiegelen de terechte wens van de delegaties om zowel misbruik te voorkomen als een redelijke band met het gastland tot stand te brengen.

Artikel 13, lid 2, onder d): in het gemeenschappelijk standpunt is het geval opgenomen waarin bij scheiding of nietigverklaring van het huwelijk of de beëindiging van het geregistreerde partnerschap de echtgenoot of de partner die niet de nationaliteit van een lidstaat bezit, het verblijfsrecht niet verliest mits het gerecht heeft bepaald dat de omgang met een minderjarig kind dient plaats te vinden in het gastland.

Artikelen 14 en 15: het oude artikel 13 is opgesplitst in twee artikelen en de inhoud ervan is verduidelijkt. In artikel 14 worden de omstandigheden verduidelijkt waarin een lidstaat burgers van de Unie kan verwijderen wanneer zij niet langer aan de voorwaarden voor het verblijfsrecht voldoen.

Er is bepaald dat een verwijderingsmaatregel niet het automatische gevolg kan zijn van een beroep op het sociale bijstandstelsel, zodat het arrest van het Hof van Justitie in zaak C-184/99, Grzelczyk in de tekst is verwerkt. Bovendien wordt het begrip „onredelijke last” hetgeen in een verwijderingsmaatregel kan resulteren, verder verduidelijkt in de nieuwe overweging 16.

De regels betreffende de procedurele waarborgen zijn ongewijzigd opgenomen in een nieuw artikel 15.

Artikel 16: de voor de verwerving van een duurzaam verblijfsrecht vereiste periode van onafgebroken wettelijk verblijf in het gastland is vastgesteld op vijf jaar in plaats van de voorgestelde vier jaar, zodat studenten onder de begunstigden van het duurzame verblijfsrecht konden worden opgenomen.

In lid 3 heeft het gemeenschappelijk standpunt de duur van een afwezigheid die het verlies van het duurzame verblijfsrecht tot gevolg heeft, verkort tot twee in plaats van vier jaar. Als gevolg is ook artikel 20, lid 3, betreffende de geldigheid van de verblijfskaart gewijzigd. Dit lijkt gerechtvaardigd omdat mag worden aangenomen dat de band met het gastland na een periode van twee jaar losser is geworden.

Artikel 17, lid 4, onder a): de voor de verwerving van een duurzaam verblijfsrecht vereiste duur van het verblijf in het gastland is vastgesteld op twee jaar, zoals in het bestaande acquis. Ook deze wijziging garandeert dat er een sterke band met het gastland bestaat.

Artikelen 19 en 20: burgers van de Unie zijn niet langer verplicht een verblijfskaart te hebben. De lidstaten verstrekken hen een document ter staving van hun duurzaam verblijfsrecht. Dit document wordt op aanvraag en na verificatie van de duur van het verblijf verstrekt. Deze aanpak bevordert de gewenste vereenvoudiging van de administratieve formaliteiten voor de burgers van de Unie.

Familieleden die niet de nationaliteit van de betrokken lidstaat hebben, moeten in het bezit zijn van een verblijfskaart die om de tien jaar automatisch kan worden verlengd. De in het gemeenschappelijk standpunt vastgestelde termijn maakt het mogelijk de gegevens bij te werken.

Artikel 24: in lid 1 is toegevoegd dat de gelijke behandeling geldt behoudens de specifieke bepalingen die uitdrukkelijk zijn opgenomen in het Verdrag en het afgeleide recht. In lid 2 heeft het gemeenschappelijk standpunt gespecificeerd dat de lidstaten niet verplicht zijn steun voor levensonderhoud voor studies toe te kennen in de vorm van een studiebeurs of -lening aan andere personen dan werknemers of zelfstandigen.

Artikel 27: de oude derde alinea van lid 2 is geschrapt omdat deze zodanig kon worden geïnterpreteerd dat ieder gedrag dat op nationaal niveau werd bestraft als gevaar voor de openbare orde kan worden gezien. Het derde lid is naar artikel 15 verplaatst omdat een verlopen identiteitsdocument niet als strijdig met de openbare orde kan worden beschouwd.

Artikel 28: de Raad is nagenoeg eensgezind gekant tegen een absolute bescherming tegen verwijdering, hoewel hij een verhoogde bescherming voor burgers van de Unie die reeds lang in het gastland wonen, heeft aanvaard. Nadat zij een duurzaam verblijfsrecht hebben verkregen, kunnen burgers van de Unie alleen wegens ernstige redenen die verband houden met de openbare orde of de openbare veiligheid worden verwijderd.

Burgers van de Unie die minderjarig zijn of al tien jaar in het gastland wonen mogen alleen om dwingende redenen van openbare veiligheid worden verwijderd.

Artikel 31: het oude lid 2 is geschrapt omdat in het gemeenschappelijk standpunt reeds wordt bepaald dat de lidstaten moeten voorzien in rechtsmiddelen waarin de feiten en omstandigheden kunnen worden onderzocht en de mogelijkheid bestaat om de verwijderingsprocedure op te schorten. Lid 2 is dus overbodig.

In lid 4 heeft het gemeenschappelijk standpunt een uitzondering ingevoerd op het beginsel dat de betrokkene persoonlijk zijn verdediging mag voeren, namelijk wanneer dit kan leiden tot ernstige verstoringen van de openbare orde of de openbare veiligheid of wanneer het beroep of de herziening betrekking heeft op de weigering van toegang tot het grondgebied.

Artikel 32: lid 1 is geschrapt en de inhoud ervan is opgenomen in overweging 25. In het oude lid 2 is de termijn voor de indiening van een verzoek tot opheffing van het verblijfsverbod vastgesteld op drie in plaats van twee jaar.

Artikel 33: in lid 2 is verduidelijkt dat alleen wanneer het verwijderingsbesluit wordt uitgevoerd meer dan twee jaar nadat het is genomen moet worden nagegaan of zich sedert het tijdstip waarop het besluit tot verwijdering werd genomen wijzigingen in de omstandigheden hebben voorgedaan.

Artikel 35: dit nieuwe artikel is ingevoegd om te verduidelijken dat de lidstaten een krachtens de richtlijn verleend recht mogen weigeren, beëindigen of intrekken in geval van misbruik of fraude.

IV. CONCLUSIE

Het gemeenschappelijk standpunt biedt een billijke en evenwichtige oplossing voor de vraagstukken waarop het richtlijnvoorstel betrekking heeft. Het is bedoeld om inhoud te geven aan het begrip „burgerschap van de Unie” en om de rechten van de burgers van de Unie op het gebied van het vrij verkeer en de vrije vestiging te versterken. Een groot aantal amendementen van het Europees Parlement is volledig overgenomen, terwijl andere tenminste gedeeltelijk zijn overgenomen, dan wel in aanmerking zijn genomen met het oog op een evenwichtige tekst.
